

השילוב הזה מגלה את הסיבה האמיתית לידית הליברית אשת הדיפלומט צווחה

לפתע חשה שמהו אינו כשורה. לאחר שנעלמו האורות האחרונים של תל-אביב, לא ניצתו אורותיה של רמת-גן. משני צידי הכביש השתרעו שטחים פתוחים, ללא מדרכות, ללא תנויות או בתים מוארים.

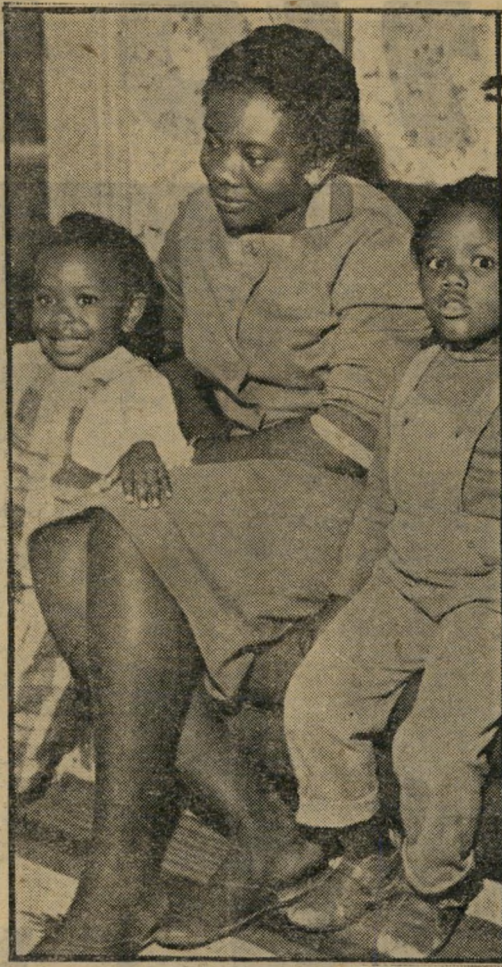
"סטופ!" היא צעקה לעבר הנהג באנגלית, "זאת לא הדרך לרמת-גן. לאן אתה מוביל אותי?"

הנהג לא עצר. הוא התבונן בחטף באשה היפה, בעלת הגוף המחוטב, והמשיך לנסוע. מאוחר יותר ידעה תלמה כי הם נסעו בכביש נתניה, מעבר לגשר הירקון. בסביבה זו ישנו דרכים צדדיות רבות, המוליכות אל חולות הים או אל שדות הטרשים שבין שיכונ רמת-אביב והרצליה.

תלמה ריבס הבינה שכבודה בסכנה. אמנם לא ידעה לקרוא עתונים עבריים ולעקוב אחרי מקרי האונס וההתנפלויות הרבים מצד נהגי מונית על נוסעות בודדות, אך מקרים אלה הובאו גם בגרסאות פוטו באנגלית, ובשיחות מכרזה הישראלים הועלה נושא זה לא אחת.

האשה הצעירה, ביגרת אוניברסיטה אמריקאית, לא איבדה את עשתונותיה. היא הבינה כי אין טעם בצעקות, שהרי איש לא ישמע את קולה בכביש השומם. היא החליטה לגשת לפעולה ישירה, אפילו אם תסכן בכך את חייה ואת חיי הנהג.

תחילה ביקשה שוב מהנהג שיופסק ויסייעה הביתה. אך כאשר גם פנייה זו לא הועילה, היא נטלה את הארנק הגדול שלה והחלה הובטת בחזקה בראשו של הנהג, מאחור. הנהג לא היה מוכן לכך, הופתע מן ההתקפה, ניסה תחילה להתנגד. אולם כל עוד היה עסוק במלאכת הנהיגה, היה נתון לחי כפיה של הנוסעת. תלמה ריבס המשיכה להמטיח עליו מהלומות. המכונית החלה מתנועעת לרוחב הכביש, כאילו נהג בה שוכר. היתה קיימת סכנה כי תתנגש בכל רגע במכונית אחרת או תתהפך בצדי הרכיב.

ואז נכנע הנהג. אוקיי! אוקיי! הפסיר, אני מחזיר אותך הביתה.

צעדה הראשון של תלמה ריבס, בשוכה הביתה, היה לרשום את מספר המונית. הד צעד השני היה — לטלפן לבעלה. עוד באותו יום ירכ הגיש הדיפלומט תלונה במשטרה. בעזרת מספר המניית נוצר הנגז למחרת היום והוא שם בנסיון אונס. בבית-משפט השלום בתל-אביב הוצאה נגדו פקודת-מעצר ל-14 יום. הדיפלומט אף הגיש תלונה למשרד-החוק.

הפרשה עוררה התרגשות רבה בחוגים הדיפלומטיים. משרד-החוק ראה בעינין פגיעה רצינית במאמצי המדינה להדק את יחסיה עם ארצות אפריקה. אנשי משרד-החוק ידעו אמנם על אי-שביעות רצונם של נציגים אפריקאיים רבים מן היחס אליהם; וגם את מידת רגישותם הרבה. הם הבינו כי פגיעה כזו מצד אורח ישראלי, שידע כי הנוסעת שלו הינה אשת דיפלומט אפריקאי, יכלה לגרום נזק רציני ביותר.

אילו ניתן לדבר להתפתח, היתה מסתיימת התקרית בשעוריה דיפלומטית ממדי רבה ראשונה. אך גם שגרירות ליבריה וגם משרד-החוק עשו את כל מה שבידיהם כדי לחזק את התקרית בשקט. כאשר עברו הדיפלומטים, שוחרר הנהג ממעצרו. כי תלמה לא הופיעה, לא מסרה נגדו עדות. אין ספק שהעדרה מבית-המשפט היה דיפלומטי. אבל ליבה של תלמה לא יכול היה להישמע להוראות הדיפלומטיה הגבוהה. אמנם היא לא לחצה להמשיך בהירור המשפטי, אולם בליבה חרצה את הדין. לא רק נגד אותו נהג בודד, כי אם נגד כל אורחי ישראל.

גבר ואשה מאפריקה ושלוש בנותיהם הצעירות עלו לפני כשבועיים על מטוס בלור. השם הטבוע בדרכון הדיפלומטי של הגבר היה ידוע בארץ: אהרון ג'ורג' ריבס, מזכיר שני בשגרירות ליבריה בתל-אביב. אחרי שהות של קצת פחות משנתיים בישראל, חזרה משפחת ריבס למונטרוויה. בפי הדיפלומט המוחזר היו דברי נועם: "אנו יוצאים את ישראל בהרגשה טובה כלפי העם ותושביו ואין בלבנו טינה כלפי מישהו בארץ. פגמים אפשר למצוא בכל מקום בעולם וגם בישראל, אך אלה לא יעיבו את החוויה והנועם שהיו מנת חלקנו כאן". הכריז ריבס באוזני העיתונאים.

תלמה, אשתו של ריבס, לא אמרה דבר. את אשר היה לה לומר השמיעה שעה קלה קודם לכן, בעת שעזבה בפעם האחרונה את החתולה שהועמדה לרשותה עלידי שגרירות ליבריה, ברחוב יוסף 6, שברמת-גן. "היי שלום", אמר לה אז ישראלי שבא להיפרד.

"לעולם לא יהיה שלום בינינו!" השיבה בזעם שהדהים את האישי. "אחרי מה שעבר עלי כאן, אשנא אתכם ואת המדינה שלכם של ימי!"

מה בדיוק עבר עליה כאן? זכורה עדיין התקרית, בה ירה בעלה שש יריות בצמיגים של המאית שחסמה את הדרך לפני ושיפשה קלות את מכוניתה. היה זה מעשה מפתיע מצד דיפלומט מקצועי, שקוריווהו חייב לשלש לשלש בכל תגובותיו. בראיון שנתן או לכתב העולם הזה, הסביר כי למעשה היתה פגיעה המשאית הקש האחרון ששבר את גבו.

הדיפלומט הצעיר (31) ממונטרוויה, התלונן מרה על היחס הכללי כלפיו. הלה "כושני", שרדפה אותו בכל מקום, נשמעה באוזניו כעלבון צורב, גרוש היריות ובוז. שוטרים פגעו בו והעליבו אותו על אף היותו נציג דיפלומטי; נהגרימונית קיללו אותו ובמקרה מסויים אף הוכה בידי נהג מונית; ילדים ומבוגרים רדפו אחריו ברחוב בצעקות של "כושני! כושני!"

אלה היו סיבות מתקבלות על הדעת, היכולות להסביר מדוע איבד אהרון ריבס את עשתונותו באותו אחר-צהריים, ירה בגלגלי מכוניתו של האורח הישראלי יצחק לויטה. אולם קשה לראות בהן הסבר להתפרצות הכעס והשיטנה של אשתו. מהו אם כן, הבעיר את חמתה של תלמה ריבס?

בעת הפגישה סיפרה תלמה לכתב העולם הזה על נסיונותיה האישיים ברחוב הישראלי. היא התלוננה על ילדים ומבוגרים שהתקהלו סביבה בחוסר-נימוס, על ילדים שהיו מושכים את צמות ילדותיה ברחוב כדי לבדוק ממה עשוי שפעה של כושיט, על ילדי השכונה שהיו גונבים את הפרי מגן החיילתם.

כל אלה סיבות שיכלו להסביר מדוע לא נהנתה משהו תה בארץ. אולם עדיין קשה לראות בהן הצדקה לשני אתה התהומית. לכך היתה דרושה סיבה הרבה יותר חזקה.

ואמנם, היתה לה, לתלמה ריבס, סיבה. סיבה המט ביעה את עמוקה מאד בנשמתה של כל אשה העוברת נסיון דומה:

נהגימונית ישראלי ניסה לאנוס אותה!

כך קרה הבר: לפני כשבועה חודשים נסעו אהרון ריבס ואשתו בתל-אביב במונית. ליד שדרות גורדווא ירד הבעל מן המונית, מאחר שהיה עליו לעבוד בעיר. הוא ביקש מן הנהג שימשיך ויסיע את אשתו לביתה, ברחוב יוסף שברמת-גן. ריבס ניפנף שלום לאשתו והמכונית המשיכה בדרכה.

השעה היתה שעת ערב מוקדמת והכביש המה מרוב תנועה. תלמה נשענה על המושב האחורי של המונית, התבוננה באורות החולפים. עוד כמה דקות תגיע הביתה, אל שלוש בנותיה הצעירות.

לא נתקלתי בהתנגדות. נישקתי אותה. התחמתי.

"אחרי זה היא נסעה איתי, עוד באותו לילה. נסיעה נוספת, למקום עבודתה. כעבור כמה ימים ראיתי אותה והיא אמרה שהבחור שלה גילה סימנים וזה הרגיו אותה. כי היא קצת נאדו. היא סיפרה לי שבגלל זה הלכה להתלונן במשטרה, אבל היא מוכנה לחזור. כה מתלוננת אם אקנה לה שמלה חדשה. שאלתי עורך-דין מה לעשות, והוא אמר לי שלא לתת לה שמלה ושום דבר אחר. עצרו אותי ושוחררת."

בניואר 1960 יוכיטי עם מונית כדי לאסוף נוסעים לרחובות. בא נוסע אחד לי ראשון ואשה שרצתה להגיע לרחובות. אמרתי להם שהם יסתדרו ביניהם במחיר. ביקשתי עשר לירות. הבחור הלך תיכף. הבחורה גם כן לא הסכימה. אבל היא לא הלכה מהמקום. היא הסתובבה במשך זמן מה בין הנהגים שהיו שם, שמעה את הבדני הית הנסות שלהם ואת החכמות שהם השיעו על חשבונה.

"כשרציתי כבר לנסוע הביתה, היא עצרה

סימאלי לו היה צפוי הנהג: שבע שנות מאסר. שעה קלה לפני מתן גור-הדין, בבנין בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, סיפר הנהג, ילדי הארץ העושה בחיצוניותו רושם חביב, על מה שאירע בשני המקרים:

● בחודש ספטמבר 1959 נסעתי בשרות לראשון-לציון. נכנסו שבעה נוסעים עוד בתחנה המרכזית, ביניהם נוסעת אחת שהתייבה לידי. הייתי עסוק בנסיעה ובגביית כסף, ולא שמתי לב אליה. נדמה לי שבדרך היא שאלה אותי כמה פעמים שאלות סתמיות. עניתי לה בקיצור. באותו יום הייתי מרוגז. קיבלתי דו"ח וידעתי שכל הרוח של היום ליך לקופת בית-המשפט — ואני נהג שכיר.

"הגענו לראשון-לציון. הבחירה לידי לא מיהרה לצאת. אמרתי נו, גברתי! ואי הסתכלתי עליה וחשבתי אותה למישהי שאני מכיר זמן. שאלתי אותה אם שמה גניה והיא אמרה כן, אבל גניה אחרת, וביקשה שאסיע אותה במונית למקום מסויים.

"היא עשתה עלי רושם די מושך; הסבתי שהיא רוצה ממני — — — הגענו לבית חרושת סיליקאט. העמדתי את המונית מאחורי בית-החרושת והתחלתי להתעסק אתה.

לא ענתה. הוא השכיבה על ספסל המכונית וביצע בגופה מעשה מגונה. כשביקשה שי יסיע אותה למשטרה, הסכים אך הסיע אותה במקום זה למקום אחר. כאשר עמדה בתוקף על כך שיביא אותה למשטרה, סטר על פניה, הורידה ונסתלק.

הנערה פנתה למספר פועלים שעברו ב' מקרה במקום, ביקשה את עזרתם והובאה למשטרה.

משהובא הנהג לא הכחיש את המעשה; אולם הוא טען שהבחורה נענתה לדרושתי. טענתו: היא אמרה לו "סע", כשהציע לה לשלם על בצורה אחרת עבור הנסיעה. עוד לפני המשפט כבר מכר הנאשם, שהוא נשוי ואב לשלושה ילדים, את מוניתו והלך לעבוד כפועל זניי. השיטפ אליעזר מלחי דן אותו ל-100 ימי מאסר ולתשלום קנס ב' סך 25 לירות.

נהג ושתי נוסעות

שבוע דן אליעזר מלחי, שופט בית המשפט המחוזי בתל-אביב נהג צעיר (24) לשלושה חדשי מאסר על אשמות של מעשה מגונה ונסיון לאונס. העונש המכ-

החשך בעמוד 20